

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Da nu det gamle aar forsvinder,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Da nu det gamle aar forsvinder," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid69143/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Som vidste paa vor jammer bød at raade
 I denne underfulde naades nat,
 Velsignet mørke, uden lige!
 Da lysel selv brød frem af søde Himmerige.

4. Ach lad, o blide lys, vor nat forsvinde,   26
 Oplys den plat formørkede forstand,
 Lær villien det gode ret at finde,
 Tag giften bort af slængens bidske land,
 At vi ey skulde døden smage
 Har du os kjøbt til arv i himlene at tage.

5. Saa vil vi os trods alle fiender fryde,
 GUD har os givet det, ham kjerest var,
 Og lader alle naade-strømme flyde,
 Hvad er der, som hand os ey givet har,
 Saa være ham da ogsaa livet,
 Og hvad vi er og har, til evig offer givet.

3. Nyt-Aars-Psalmer.

Nr. 14.

Mel. Hvo kun sin Gud vil lade ræde.

Da nu det gamle aar forsvinder,
 Og os, som Gud har født paa nye,
 Hans naade nu paa nye oprinder,
 Saa klinger ogsaa høyt i sky
 Vor tak for naade, fred og livet,
 Som hand os rigelig har givet.

4, 6: himlene] himmelen J²⁻⁷. 5, 5: værc] vær J⁴⁻⁵. 5, 6: er og] mangler i BJJ-2.
 Nr. 14. BJJ-7. 1, 2: jødt] jød BJJ-1.

3, 4: mit] julenat. — 3, 5-6: Lk. 2, 9; Joh. 1, 5. 9; 8, 12. — 4, 2: pinf] fuldstændig. —
 4, 4: 1. Mos. 3, 15; Joh. An. 13, 9. — 4, 5-6: at vi ey skulde . . . at tage] for at vi ikke
 skulde smage døden (mærke dødens gru), har du købt os, sådan at vi nu kan få
 arv i himlen. — 5, 2-4: Rom. 8, 32.

Nr. 14. Oversættelse. Nachdem das alte Jahr verflusen, Chr. Khorr v. Rosén-
 roth, Schr. s. 90. — 1, 2: os] for os.

2. Nye kraft og naade hand forlene,
 At vor begiering og forstand
 Maa henge fast ved ham allene,
 Uryggelig i ild og vand,
 Til hans befaling ret at lyde,
 Og dermed al vor vandel pryde.

3. Hans lys og ret for os opdage,
 Som solen sine straalers slaar,
 Og overhaand i verden tage,
 Til verden selv engang forgaaer,
 At vi, som lysets børn, maae leve,
 Og altid i hans naade sveve.

4. Det navn, som hand sig lod tilegne,
 Og blodet derved heftig flød,
 Vor frelse dermed at betegne,
 Vor vey skal være til vor død,
 Vor dyrebare skat og krone,
 Vor smykke for Guds høye throne.

2, 5: titl mangler i B¹¹: befaling] befaling E¹¹-4. 3, 5: lysets] lysens B¹¹-5.

2, 4: *uryggelig*] urokkelig; i *ild og vand*] der menes: under siskens trængsel. — 3, 1: *opdage*] skinnre frem; *lys og ret*] sikkert sideordnede substantiver som ofte hos Brorson, i. eks. nr. 17, 5, 4; 53, 10, 2, så meningen ikke er: Måtte hans lys også ret skinne frem for os; i B skrives *Lys og Ret*, begge med stort begyndelsesbogat. — 3, 5: *sveve*] befinde os. — 4, 1-3 har som grundlag evangeliet til nytårsdag, Lk. 2, 21, hvor der står: »Da otte dage var fuldkommede, så han skulle omskæres, da blev hans navn kaldt Jesus». Herudfra forstås vi, at der her tales om Jesusnavnet (*det navn, som hand sig lod tilegne*) og tillige om omskærelsen (*blodet, der flød ved navngivningen*). Linie 2 er en bisætning, et indskud; men spørgsmålet er, hvor linie 3 hører hen. Hvis den hører til linie 2, er blodet, der flød ved omskærelsen, set som et varsel om den frelsende blodsudgydelse ved korsfæstelsen, og derfor hedder det, at det flød for at betegne vor frelse. Hvis derimod linie 3 hører til linie 1, er der talt om det navn, som han lod sig give for dermed at betegne vor frelse, og der sigtes til, at navnet Jesus (hebr. Jehosjus el. Jesjus) uetop betyder: Jahve er frelse, jfr. Mt. 1, 21. Indskuddet linie 2 er så af mindre betydning. Den sidste opfattelse er nok den rette. Det er nemlig navnet, som er det herskende ord i sammenhængen; det er jo subjekt for linie 4-6, og de sandsynlige er derfor, at linie 3 skal fremhæve navnets betydning. Denne forståelse finder også støtte, når man ser på originalen, hvor det hedder: Der name, den er selbst bekommen, Als er für uns beschaffen ward, Durch den wir unser heyl vernommen, Sey unser weg u. s. w. — 4, 4 siger, at Jesusnavnet skal være vor vey, jfr. Joh. 14, 6, hvor Jesus siger: »Jeg er vejen; d: jeg er den, der fører til faderen; titl] indtil.

5. Hand lade os os selv omskære,
 Fra hvad os fra ham skille kand,
 Langt mere glad i ham at være,
 End nogen sands begribe kand,
 At døg fra alle gamle vey,
 Og siden himlen faae til eye.

Nr. 15.

Mel. Guds godhed ville vi prise.

Hvo hjertet vil omskære,
 Dets forhud tage af,
 Den gamle Adam bære
 Til døden og sin graf,
 Hand faacr og Jesu sind,
 Som er omskaaren bleven,
 Hand er til himlen skreven
 Og korsets orden ind.

2. Hvo saa sit aar begynder,
 Hand følger kiødet ey,
 Men sig i aanden skynder
 Til livets rette vey,
 Hand nye er født og skabt,
 Af himmel-byrd oprunden,
 Som har i Jesu funden
 Alt det, som før var tabt.

5, 1: lade] leder J.

Nr. 15. BJS. 2, 4: lade] Linsers B. 2, 5: født] fød EJS.

5, 1: os selv omskære] omtrent = rense os selv; udtrykket er hentet fra Jer. 4, 4, jfr. Rom. 2, 29, hvor der tales om en åndelig omskærelse af hjertet. - 5, 1: sands] tanke.

Nr. 15. Oversættelse. Wer sich im geist beschneidet, L. Laurenti, Schr. s. 65. — 1, 1-2: Jer. 4, 4; Rom. 2, 29; se til nr. 14, 4 og 5. — 1, 3-4: Ordene om den gamle Adam, som ikke findes i originalen, er hentet fra Luthers lille katekismus: »Den gamle Adam i os skal druknes ved daglig anger og hoi og da med alle synder og onde lyster»; Rom. 6, 6; Ef. 4, 22; Kol. 3, 9, jfr. 1. Kor. 15, 45. — 1, 7: Lk. 10, 20; Fil. 4, 3; Hebr. 12, 23; Joh. Ab. 5, 5. — 2, 2-4: Kiødet, aanden] Gal. 5, 16-17. — 2, 5-7: 2. Kor. 5, 17; 1. Pet. 1, 3, 23; 1. Joh. 2, 29 o. fl. — 2, 7: som] han, som; kan bruges af Brorson, sådan at det næsten er = han, f. eks. nr. 249, 9, 4.